

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/128/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3115226846
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3115226846.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v spore žalobcu: O. J., s.r.o., so sídlom v T., E. XX, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného JUDr. D. R., advokátom so sídlom v T., E. XX, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému: E. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., P. č. XX, zastúpeného opatrovníkom E., o zaplatenie 187,04 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 20. marca 2017, č.k. 14C/445/2015-45, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **zrušuje** a vec **vracia** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 187,04 eur spolu s úrokom z omeškania 9% p.a. zo sumy 35,90 eur od 12.08.2010 do zaplatenia, úrok z omeškania 9% p.a. zo sumy 93,50 eur od 12.09.2010 do zaplatenia, úrok z omeškania 9% p.a. zo sumy 60,14 eur od 12.10.2010 do zaplatenia a náhradu trov konania. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca uplatňoval svoj nárok na zaplatenie na základe uznania dlhu zo dňa 17.02.2014, ktorým sa v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka žalovaný zaviazal žalobcovi ako veriteľovi zaplatiť splatný peňažný dlh vzniknutý z titulu nezaplatených faktúr č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXXX. Z obsahu uznania dlhu vyplýva, že ide o dlh za poskytnuté telekomunikačné služby a súvisiace nároky veriteľa, ktoré mu boli vystavené spoločnosťou J. Q., a.s. na základe zmluvy o pripojení evidovanej pod kódom účastníka č. XXXXXXXXXXXX, uzavretej medzi žalovaným a spoločnosťou J. Q., a.s., pričom jeho peňažný dlh ku dňu podpísania tohto uznania pozostával zo sumy 596,51 eur, ktorú tvorí dlžná istina 187,04 eur a úroky z omeškania 57,97 eur a náklady spojené s uplatnením tejto pohľadávky v zmysle § 121 ods.3 Občianskeho zákonníka a zmluvná pokuta v dôsledku porušenia jeho povinností, vyplývajúcich zo zmluvy o pripojení uzavretej s právnym predchodcom veriteľa v sume 351,50 eur. Žalovaný v čl. II uznania dlhu vyhlásil, že dlh špecifikovaný v čl. I neodvolateľne uznáva a toto písomné uznanie je prejavom jeho skutočnej, slobodnej a vážnej vôle a vyhlásil, že si je vedomý právnych následkov s týmto právnym úkonom spojených, čo potvrdil vlastnoručným podpisom. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 52 ods. 1 až 4, § 54 ods. 1, § 3 ods. 1, § 39, § 558, § 100 ods. 1, § 101, § 110 ods. 1, 3, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 8, § 7 ods. 1, 3, 4, § 8 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Uviedol, že z obsahu žaloby, ako aj z pripojených faktúr je zřejmé, že záväzok uplatnený žalobou pochádza zo spotrebiteľskej zmluvy. Záväzky zo spotrebiteľských zmlúv sa premlčujú vo všeobecnej 3 - ročnej premlčacej dobe, ktorá plynie od vtedy, ako sa právo mohlo uplatniť po prvý raz. U faktúr uplatnených žalobou premlčacie doby na včasné uplatnenie práva na ich zaplatenie v konaní pred súdom začali plynúť dňom nasledujúcim po dátume ich splatnosti, teda u faktúry č. XXXXXXXXXXXX na sumu 248,95 eur splatnú dňa 09.08.2011 od 10.08.2011, u faktúry č. XXXXXXXXXXXX na sumu 35,90 eur splatnú dňa 11.08.2010 od 12.08.2010, u faktúry č. XXXXXXXXXXXX na sumu 93,50 eur splatnú dňa 11.09.2010 od 12.09.2010 a u faktúry č. XXXXXXXXXXXX na sumu 60,14 eur splatnú dňa 11.10.2010

od 12.10.2010. K písomnému uznaniu dlhu z týchto faktúr žalovaným došlo dňa 17.2.2014, čiže v tom čase boli premlčané všetky pohľadávky z faktúr splatných pred 17.2.2011, s výnimkou faktúry č. XXXXXXXXXXXX., ktorou sa uplatnil nárok na zmluvnú pokutu. Súd uznanie dlhu vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon z dôvodu, že žalobca dosiahol jeho uzatvorenie použitím nekalej obchodnej praktiky. Súd mal za to, že uznanie premlčaného dlhu vyplývajúceho zo spotrebiteľskej zmluvy (v ktorej dlžník uznal aj dlh zo zmluvnej pokuty súdmi opakovane judikovanej a označenej za neprijateľnú zmluvnú podmienku) takýmto postupom zo strany dodávateľa je nekalou obchodnou praktikou, a preto je absolútne neplatné pre rozpor s dobrými mravmi. Z týchto dôvodov súd na uznanie dlhu neprihliadol. Na premlčanie pohľadávok v spotrebiteľských veciach prihliadal súd ex offo na základe zákona č. 102/2014 Z.z. (článku VIII.) , ktorým došlo k novele zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, na základe ktorej bolo prijaté nové ustanovenie § 5b, podľa ktorého, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keby inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. V danom prípade sa žalobca po úprave žaloby domáhal len zaplata 3 faktúr s úrokom z omeškania 9% ročne a to : faktúry č. 7XXXXXXXXX na sumu 35,90 eur splatnú dňa 11.08.2010, faktúry č. XXXXXXXXXXXX na sumu 93,50 eur splatnú dňa 11.09.2010 a faktúry č. XXXXXXXXXXXX na sumu 60,14 eur splatnú dňa 11.10.2010. U faktúry č. XXXXXXXXXXXX na sumu 35,90 eur splatnej dňa 11.08.2010 začala plynúť 3-ročná premlčacia doba od 12.08.2010 a skončila sa dňa 12.08.2013. U faktúry č. XXXXXXXXXXXX na sumu 93,50 eur splatnej dňa 11.09.2010 začala plynúť 3-ročná premlčacia doba od 12.09.2010 a skončila sa dňa 12.09.2013. U faktúry č. XXXXXXXXXXXX na sumu 60,14 eur splatnej dňa 11.10.2010 začala plynúť 3-ročná premlčacia doba od 12.10.2010 a skončila sa dňa 12.10.2013. Žaloba bola podaná na súde dňa 21.12.2015, preto súd konštatoval, že pohľadávky uplatnené žalobou sú už premlčané a nemôže plnenie z nich vrátane úrokov priznať a žalobu zamietol. Následne v zmysle § 255 ods. 1 CSP súd priznal žalovanému náhradu trov konania, keďže bol úspešný v predmetnej veci.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel, pričom si uplatnil aj náhradu trov konania. Uviedol, že žalovaný uznal svoj dlh vzniknutý z titulu nezaplátenej ceny s jeho právnym predchodcom za riadne a včas poskytnuté telekomunikačné služby čo do právneho dôvodu a výšky. Súd však vyhodnotil uznanie dlhu ako absolútne neplatný právny úkon pre rozpor s dobrými mravmi, hoci tento názor je podľa žalobcu absolútne nesprávny, nakoľko uznanie dlhu podpísal žalovaný sám ako jednostranný právny úkon. V takom prípade nemôže byť ani namieste argumentácia jeho nekalým konaním ako dodávateľa, pokiaľ žalovaný sám svoj dlh uznal a tento prejav vôle adresoval jemu ako jeho veriteľovi. Ďalej uviedol, že uznaním dlhu dochádza podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ k založeniu plynutia novej desaťročnej premlčacej doby bez ohľadu na to, či žalovaný, ktorý svoj dlh uznal, v čase uznania vedel alebo nevedel o premlčaní pohľadávky. OZ v § 558 nerozoberá dopad na plynutie premlčania pohľadávky v prípade uznania premlčaného dlhu bez vedomosti osoby, ktorá dlh uznáva. Nová desaťročná premlčacia doba začína plynúť priamo zo zákona, bez ohľadu na to, či uznávajúci prejav vykonal spotrebiteľ alebo nie. Uviedol, že vzhľadom na uvedené, najmä na predložené riadne platné písomné uznanie dlhu žalovaným, čím došlo zo zákona k založeniu plynutia novej premlčacej doby je preukázané, že jeho uplatnený nárok nebol premlčaný.

3. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril opatrovník žalovaného. Uviedol, že v zmysle § 558 druhá veta OZ prejav o uznaní dlhu má účinky uznania len vtedy, ak ten, kto dlh uznal, o premlčaní vedel. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že duševne chorý žalovaný, ktorý mal v čase uznania dlhu 74 rokov vedel, že v čase podpísania dlhu bol jeho dlh v zmysle zákona premlčaný. Nebola premlčaná iba faktúra, ktorá nebola vystavená za poskytnuté telekomunikačné služby, ale ňou bola uplatnená zmluvná pokuta. Ďalej uviedol, že sa stotožňuje s právnym posúdením súdu prvej inštancie a žiadal odvolací súd o potvrdenie napadnutého rozhodnutia z dôvodu jeho vecnej správnosti.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 ods. 1 CSP.

5. V predmetnej veci jediným dôvodom zamietnutia žaloby súdom prvej inštancie bolo premlčanie uplatnenej pohľadávky, ku ktorému súd prvej inštancie prihliadal ex offo podľa v tom čase účinného ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Dňa 07.02.2018 však Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci PL. ÚS 11/2016 vyhlásil nález, podľa ktorého ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ustanovenie, ktoré nie je v súlade s ústavou, stráca účinnosť dňom uverejnenia nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (čl. 125 ods. 3, ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky). Tento nález bol vyhlásený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky dňa 27.septembra 2018.

6. V čase vyhlásenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie bolo ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinné. Napriek tomu nález Ústavného súdu Slovenskej republiky treba vnímať tak, že ním bol vyhlásený od počiatku existujúci nesúlad napadnutého ustanovenia s Ústavou Slovenskej republiky. Nález ústavného súdu - okrem toho, že je právnym dôvodom neúčinnosti nesúladného ustanovenia zákona (ex nunc, od publikovania nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky) - predstavuje tiež interpretáciu dotknutých ustanovení ústavy (v tomto prípade čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) v tom zmysle, že ich treba vykladať inak, než ich vyložil zákonodarca pri prijímaní nesúladného ustanovenia zákona (v tomto prípade to znamená, že prihládanie na premlčanie bez námietky strany je v rozpore s týmito ustanoveniami ústavy). Súdy sú pri rozhodovaní viazané nielen zákonom, ale aj ústavou (čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Teda postup súdu prvej inštancie, ktorý v prejednávanej veci použil ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, bol síce v súlade s vtedy účinným zákonom, avšak v rozpore s ústavou, konkrétne s vtedy účinnými ustanoveniami čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Takýto protiústavný postup (aj keď išlo o postup v zmysle zákona) predstavuje porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

7. Odvolací súd dáva do pozornosti aj uznesenie (zjednocujúce stanovisko) pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11.10.2006, sp. zn. PL. ÚS 1/06, kde bola riešená otázka okamihu hmotnoprávných účinkov nálezu ústavného súdu a kde ústavný súd okrem iného konštatoval, že hmotnoprávne účinky nálezu vo vzťahu ku konaniam, ktoré ešte neboli právoplatne skončené, nastávajú ex tunc, teda na ustanovenie zákona, ktoré bolo v nesúlade s ústavou, sa hľadí, akoby nebolo nikdy súčasťou právneho poriadku.

8. Aj keď žalobca v odvolaní priamo nenamietal nesprávnosť tohoto postupu súdu prvej inštancie (netvrdil, že ex offo prihládanie na premlčanie je v rozpore s ústavou), namietal, že ním uplatnený nárok premlčaný nebol.

9. Aplikácia protiústavného ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. súdom prvej inštancie v danej veci, predstavuje nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým bolo znemožnené strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, preto aj keď súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie, tak toto vyhodnocoval len v rozsahu potrebnom pre zistenie premlčania. Bol preto daný dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

10. V ďalšom konaní súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vyvodí z vykonaného dokazovania skutkové zistenia v takom rozsahu, aby mohli byť po ich právnom posúdení podkladom pre rozhodnutie o predmete sporu v zmysle podanej žaloby žalobcu, pričom sa vysporiada aj s námietkami žalobcu, ktoré uviedol v podanom odvolaní, i námietkami opatrovníka, tvrdenými vo vyjadrení k podanému odvolaniu.

11. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie rozhodne o trovách prvoinštančného konania, ako aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

12. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).